

ПРОЙДЕ І ЦЕ - СОБІ ШЕПЧУ

І знов тягуча садинокісь
Аж до печінок дістає,
Всю ніч верчусь у різні боки –
Таке життя тепер моє.

І Новий рік уже надворі,
А я ніяк себе знайти
Не можу, та й, мабуть, не скоро
Зумію тугу відпустити.

Це не вона мене тримає,
Я не обмовився, бо сам
Її чомусь не відпускаю,
Мов втрачу щось, коли віддам.

Полегшення чи дочекаюсь?
Поки нема передчуття...
Давитиме, та не здолає,
Хоч мулятиме все життя.

Тоді б таки, мабуть відчулось
Полегшення в моїй душі,
Якби вона якомсь позбулась
Того, що силиться душити.

Одним би духом розірвати

Чіто́к моїх замкнутий круг –
Боюсь слабкі місця шукати,
Бо намистинок не зберу.

Немов бусі́нки, дні проходять
Між пальцями, лише печаль
Тягучу та нудьгу наводять
Від са́мотності, на жаль...

Сказав, що сам не відпускаю,
Але колись, та відпущу,
Терпіння маю – дочекаюсь,
Пройде і це – собі шепчу.

Дата написання вірша: 2023-01-02